

1

昨日、知らない人とキスしていた。

(เมื่อคืนนี้ฉันจูบกับคนที่ไม่รู้จัก)

@Plum Plum Bar

"คัมปายยย~ ยินดีด้วยนะตัวนิ่มของฉัน ในที่สุดก็ได้งานแล้ว~"

"เย้~"

ฉันหยิบแก้วอุเมะซู (เหล้าบ๊วย) ของโปรดที่สั่งมาเป็นเซตแบบไม่กลัวว่าจะเมาขึ้นมาชนแก้วกับเพลงพิน เพื่อนสาวที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียน ก่อนจะดื่มรวดเดียวหมดแก้ว รสหวานอมเปรี้ยวนิดๆ ปนขมฝาดหน่อยๆ ของเหล้าบ๊วยชั้นดีผ่านเข้าลำคอและทิ้งความร้อนผ่าวไว้สักพักก่อนจะจางหายไป ก่อนจะกลับมาใหม่เมื่อพวกเขาหยิบแก้วที่สองขึ้นมาชนกันอีก

อ้อาา! อุเมะซูนี่มันดีจริงๆ ของจริงต้องแบบ Straight* เท่านั้น!
เหมาะสำหรับการเฉลิมฉลองเป็นที่สุด~

"แล้วเป็นไง บริษัทเป็นไงมั่ง"

"ก็ดีนะ อยู่โอโศก เดินจากรถไฟแป๊บเดียวก็ถึง รอบๆ ก็มีคอนบินี่เยอะ..."

* วิธื่อดื่มอุเมะซู (梅酒) หรือเหล้าบ๊วยจะมีหลายแบบ เช่นผสมโซดา ผสมน้ำเปล่า แบบใส่น้ำแข็งก่อนเดียว (ร็อก) หรือแบบ Straight (ストレート) คือดื่มเพียวๆ ไม่ใส่อะไรเลย

"ไม่ได้ถามถึงเรื่องนั้น"

"เออ พี่ ที่ทำงานก็ดูใจดี..."

"หมายถึงผู้ชายที่ออฟฟิศแคะนะ งานดีมีชัย"

"..."

"อย่ามองแรงขนาดนั้นดิ ก็แบบถามเป็นข้อมูลเฉยๆ"

"ข้อมูลเอาไปทำอะไรมทราบ" ฉันทักตามองแรงใส่เพื่อนก่อนจะยกไหล่
นั่งเพลงพิดก็เป็นกุลสตรีเชิงรุกสายอ่อยมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นา ควรชิน
ได้ละ "แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันอะ ตอนไปสัมภาษณ์ก็ได้คุยแต่กับพี่ HR กับพี่ล่าม
คนเก่า..."

"โหย อะไรกันเนี่ยแก อุตสาหได้ไปทำบริษัทโฆษณาทั้งที"

"บริษัทโฆษณาแล้วมันทำไมเหรอ"

"ก็มันเป็นไอทีแนวสตาร์ทอัพที่ส่วนใหญ่จะมีแต่คนหนุ่มๆ ไฟแรง
ไม่ได้มีแต่โอ้จัจจ (คุณลุง) ้วยห้าสิบบวกๆๆ อย่างนายญี่ปุ่นที่โรงงานแบบที่
ฉันเจออยู่ทุกที่ทุกวันนี่ไงเล่า!"

"อ้อเหรอ..."

"ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ฉันทัดคิดจะยื่นใบลาออกก่อนผ่านช่วงทดลองงาน
ด้วยซ้ำไป อดทนอยู่กับลุงๆ ไม่ไหวแล้ววอว" ยัยพิดคร่ำครวญก่อนจะ
หยิบอุเมะชูมาดื่มข้อมใจพร้อมกับหันไปตะโกนสั่งมาสเตอร์ของร้านว่า
ขออีกชุดด้วยอีกต่างหาก "ความฝันที่อยากจะทำงานไปเป็นภรรยาสาวสวย
ของนักธุรกิจหนุ่มญี่ปุ่นหน้าตาดีแล้วก็ย้ายไปใช้ชีวิตอยู่ที่โตเกียวของฉัน
มันช่างริบหรี่มากตอนนี้"

อ้อหือ ความฝันเป็นรูปธรรมจังเลย

ฉันพยักหน้าหงึกหงักพลางหยิบอุเมะชูเซ็ตีใหม่มาดื่ม ก่อนจะส่ง
คอมเมนต์นิ่งๆ ไปให้ยัยพิดอกแตกเล่น

"นายญี่ปุ่นในไทยส่วนมากก็มีครอบครัวกันหมดแล้วไม่ใช่หรือไง"

"มันต้องมีคนโสดๆ บ้างสิน่า พวกคนหนุ่มๆ นะ โดยเฉพาะพวกบริษัทไอที
หรือบริษัทโฆษณาอย่างที่แกไปทำ"

"แล้วทำไมไม่มาทำบริษัทไอทีแต่แรกเล่า"

"ก็ทำโรงงานมันเงินดีนี่นา" ยัยพิณตอบหน้าตาเฉย ก่อนจะแลบลิ้นแผล็บ "แต่ถ้าเป็นนายญี่ปุ่นวัยห้าสิบอัพที่ดูดีและยังไม่มีภรรยาฉันก็โอเคนะ"

"จ้า จ้า"

"อย่างมาสเตอร์นี่ไง"

"ผมแต่งงานแล้วครับ"

"บู้ววว นี่ลูกค้านะ ตอบเอาใจบ้างก็ได้"

"อีกอย่างผมอายุยังไม่ถึงห้าสิบด้วย" มาสเตอร์ที่พูดภาษาไทยได้ คล่องแคล่วราวกับเป็นภาษาหลักหัวเราะเสียงเบา ก่อนจะขยิบตาให้ยัยพิณ ที่นั่งทำหน้ากระแง้ากระงอดใส่ "แต่ถ้าจะให้แนะนำหนุ่มญี่ปุ่นดีๆ ให้ล่ะก็ พอไหวอยู่นะ"

"เอ๊ะ จริงหรอคะ"

"มาสเตอร์อย่าไปสนับสนุนนางสิคะ"

"เขามาที่นี้บ่อยพอควรเลยนะ จริงๆ วันนี้ก็น่าจะมาละมั้ง" มาสเตอร์ว่า ก่อนจะหันไปมองที่ประตูพร้อมตะโกนว่าอิริชไซมาเสะ (ยินดีต้อนรับ) เพื่อเป็นการต้อนรับเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งดัง แล้วจึงคิดนิ้วเปาะเมื่อเห็นว่าแขกที่เดินเข้าร้านมาเป็นใคร "จังหวัดดีมากเลยอาคิสึกิซัง* เชิญนั่งที่บาร์เลยครับ!"

'อาคิสึกิซัง' ที่ว่านั่นหัวเราะตอบกลับมา ฉันไม่ได้หันไปมองเขา แต่ก็พอจะรับรู้ได้ว่าเขาน่าจะหล่อไม่เบา เพราะยัยพิณที่นั่งอยู่ข้างๆ สะกิดฉันยุกๆ เลย

"จังหวัดนี้หมายถึงอะไรนะมาสเตอร์"

"พอดีผมมีสุขภาพสตรีสองท่านนี้จะแนะนำให้อาคิสึกิซังรู้จัก :)"

อ้าว มาสเตอร์ โหงเหมารวมฉันเข้าไปด้วยละ ฉันรู้สึกเขินๆ บอกไม่ถูก เลยก้มหน้าก้มตาตีมือเมะซุต่อไป ปล่อยให้ยัยพิณหันไปแนะนำตัวเองคนเดียว

"สวัสดีค่า~ ชื่อพิณนะคะ ^O^"

"อ้าว พุดญี่ปุ่นได้ด้วยหรอเนี่ย" เสียงผู้ชายอีกคนหนึ่งทำให้รู้ว่าอาคิสึกิซัง น่าจะมีเพื่อนมาด้วยอีกคน

แล้วคนไหนกันนะที่ฉีดน้ำหอมกลิ่นนี้...กลิ่นที่ชวนให้รู้สึกมีเมามาทั้งที่

* ซัง เป็นคำลงท้ายต่อจากชื่อคน แปลว่าคุณ ในกรณีนี้ อาคิสึกิซังจะแปลว่าคุณอาคิสึกิ

ไม่ได้เมา แม้แต่หัวใจก็เต้นแรงขึ้นอีกจังหวะหนึ่ง

เอ๊ะ หรือว่าฉันจะมาแล้วจริงๆ นะ...

"แล้วคุณเพื่อนล่ะครับ?"

ฉันชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเขาเม่นขึ้นหา ตามปกติแล้วเวลาฉันไปเที่ยวกับ ยัยพิณ คนจะไม่ค่อยสนใจฉันเท่าไร เพราะยัยนี้ทั้งสวยทั้งแต่งตัวดี จะไปไหน แต่สิ่งที่ต้องเฝ้าตั้งแต่หัวจรดเท้า เทียบกับฉันที่หน้าตาไม่แยแต่ก็ไม่ได้จัดว่าดี จนต้องร้องว้าวอะไร แต่งหน้าก็ไม่ค่อยเป็น บางทีเขียนคิ้วไปคนละทรง หรือ กรีดอายไลเนอร์ไม่เท่ากันก็มี ส่วนเรื่องแฟชั่นอย่าให้พูดถึง ถ้ายัยพิณไม่ได้ มากำกับแบบสมัยยูงมหา'ลัย ฉันก็เลือกหยิบๆ ใส่ๆ เอาตามมีตามเกิดนั่นแหละ

เพิ่งมีครั้งแรกที่ผู้ชายหันมาถามฉัน หรือบางทีเขาอาจจะแค่เป็นคน มารยาทดีเหมือนคนญี่ปุ่นทั่วไปก็ได้...

และเมื่อยัยพิณเอาคอกมาถองฉันเป็นรอบที่สิบล้าน ฉันถึงได้หันกลับไป ตอบคำถามของ 'อากิซึกิซัง' ที่ยังรออยู่...แล้วก็ได้เห็นหน้าของเขาในที่สุด

และมันก็ทำให้ฉันที่ไม่ทันได้ตั้งตัวถึงกับชะงักค้างเหมือนถูกฟรีชไปเลย รวากับเซ็มนาพิกาเดินช้าลงจนเกือบจะหยุดนิ่ง ทั้งที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากนั่งท่าคางอยู่บนเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์บาร์ ถือแก้วเบอร์เบิ้นบลูเล็ด ออนเดอะร็อกและชยิบแก้วไปมาพอให้ได้ยินเสียงน้ำแข็งกระทบแก้ว... พลังเอียงคอมองหน้าฉันด้วยแววตาเป็นประกายแพรวพราวยิ่งกว่าประกาย จากแก้วเหล้าในมือเขา...

นัยน์ตาสีเขียวอ่อนที่ดูแวบหนึ่งเหมือนสีเทา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีเขียว สลับกันไปเหมือนอัญมณีล่อแสงไฟทำให้ฉันหายใจติดขัดไปเล็กน้อย และไม่รู้ทำไม...ฉันถึงได้สังเกตเห็นทุกรายละเอียดบนตัวผู้ชายแปลกหน้าขนาดนี้ ทั้งเสื้อเชิ้ตสีดำพับแขน ปลายกระดุมลงมาสองเม็ด ฟันเนกไทไว้หลวมๆ เหมือน เพิ่งจะดึงออกก่อนเข้ามาในร้าน แล้วก็ข้อมือสุดเชือกซี่ที่มอมๆ ไปเหมือน นายแบบโฆษณา นาฬิกาข้อมือยี่ห้อปาเต๊ะฟิลิปป์นั่นก็ด้วย... นี่ถ้ารวม เสื้อสูทสีดำตัวนอกที่เขาถอดแขวนไว้ข้างหลังเข้าไปอีกคงจะหล่อแบบฟูลออฟชั่น ยิ่งกว่านี้แน่ๆ

ฉันสะดุ้งเฮือกอีกครั้งด้วยฤทธิ์ศอกของยัยพิณ ก่อนจะรู้ตัวว่าตัวเอง

ผลอจ้องหน้าเขามานานหลายวินาทีแล้ว นี่เขาจะมองฉันเป็นคนยังไงเนี่ย
ฮือออ

ก็เกิดมายังไม่เคยเจอคนหล่อขนาดนี้มาก่อนเลยนี่นา จะไม่ให้เวลา
ตกตะลึงกันหน่อยหรือ

"เอ่อ... สวัสดิ์ค่ะ ชื่อ่มุมนิมะคะ"

"มูมนิมะ?" เขาทวนคำชื่อฉันด้วยสำเนียงภาษาไทยที่ตึกว่าคนต่างชาติ
ทั่วไป ก่อนจะยื่นแก้วเบอร์เบิ้นมาตรงหน้าเป็นสัญญาณชวนชนแก้ว "แปลว่า
อะไรหรือครับ"

"มูมนิม เอ่อ..." ฉันติดอังกะทันหันขณะเอื้อมมือไปชนแก้วกับเขา
อย่างเหม่อลอย "ふわふわ* . . . かわい?"

"เห..." อากิสึกิซึ่งยิ้มก่อนจะยกเบอร์เบิ้นขึ้นจิบด้วยท่าทางที่สาบาน
ได้ว่าเป็นการดื่มเหล้าที่เซ็กซี่ที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมาเลย "ผมอากิสึกิ โคอิจิครับ"

"ส่วนผมฮาไซเบะ ชินเซ ยินดีที่ได้รู้จักครับผม!"

"ยะ... ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ" ฉันตกใจนิดหน่อยเพราะเพื่อนของเขาจู่ๆ ก็
พูดโพล่งขึ้นมาตอนที่ฉันกำลังเคลิบเคลิ้มอยู่ในวงค์ ก่อนจะกะพริบตาเร็ว
แล้วหันหน้ากลับไปหามาสเตอร์ที่หลังบาร์แทน หัวใจยังเต้นตึกตักอยู่เลย
นี่ถือเป็นเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นที่สุดในรอบปีเลยนะเนี่ย อยากรู้ว่าล้วยให้กับ
ชีวิตที่แสนจี๊ดจ๊าดของฉันซะจริงๆ

หลังจากนั้นบทสนทนาส่วนใหญ่ก็เป็นของยัยพิณกับฮาไซเบะซึ่ง
โดยที่อากิสึกิซึ่งผู้ชายที่หล่อเจิดจ้าจนแทบตาคนนั้นเพียงแต่นิ่งฟังอย่างเงียบๆ
และมีหัวเราะเสริมบ้างเล็กน้อย ส่วนฉันนี่แทบจะละลายหายไปกับอากาศ
จมจ่อมอยู่กับตัวเองและเหล้าบิวตรงหน้าอย่างเดียวนะ

ว่าแต่บิลด์ตัวเองดื่มเองคนเดียวนี่มันก็เมาไวเหมือนกันแฮะ ชักจะมีนๆ
แล้วสิ แต่นายผู้ชายเจิดจ้ามันมันสเป็กยัยพิณชัดๆ และลองยัยนั่นเซ็ททาร์เกิด
เอาไว้แล้วคงไม่ยอมกลับง่าย ๆ จนกว่าจะได้ผลลัพธ์ตรงตาม KPI** ของหล่อน
แหงๆ ดังนั้นฉันคงจะต้องดื่มคนเดียวล้าฟังไปจนกว่าจะหมดคืน และถ้าไม่

* ฟูะฟูะ แปลว่ามูมนิม

** Key Performance Indicator ดัชนีวัดผลงานหรือความสำเร็จของงาน เป็นเทคนิควิธีการหนึ่งที่ยอม
นำมาใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติงานในปัจจุบัน

ฉันเมาก็คงจะเหงาน่าดู เฮ้อ

แคร็ง~

เสียงน้ำแข็งกระทบแก้วทำให้ฉันละลายตาจากฉากหลังขวดเหล้า แล้วหันไปมอง ก่อนจะพบว่าคนที่เดินมานั่งข้างๆ ฉันก็คือ "...อาคิสึกิซัง?"

"นั่งด้วยได้มั๊ยครับ"

เอ๊ะ ทำไมล่ะ จะมานั่งกับฉันทำไม ฉันกะพริบตาปริบๆ ด้วยความงง และเขาก็คงจะเข้าใจว่าฉันสงสัยอะไร ถึงได้นุ้ยไปไปทางฮาไซเบะซังเพื่อนของเขา...ที่กำลังหัวเราะสนุกสนานอยู่กับยัยพิณที่เปิดหมอตลอดสุดขอตแบบเต็มรูปแบบไปแล้ว นี่ฉันโดนเพื่อนทิ้งไปหาผู้อย่างแท้จริงแล้วสินะ ไหนล่ะการมาฉลองได้งานใหม่ตามประสาเพื่อนสาวที่มันสัญญาสัญญากับฉันเอาไว้ล่ะ

"ดื่มอีกมั๊ยครับ ผมเลี้ยงเอง"

เสียงของอาคิสึกิซังดังขึ้นมาอีกครั้ง ปลูกฉันที่เอาแต่เหม่อให้ตื่นขึ้นก่อนจะกลับมามีภาวะหายใจไม่เป็นจังหวะอีกครั้งเมื่อพบว่าคราวนี้เขาอยู่ใกล้มาก ๆ และพอมานั่งใกล้ๆ ไฟสลัวๆ อย่างนี้...เสน่ห์หรือกาจของเขาก็ยิ่งแรงขึ้นกว่าเดิมอีก

กลิ่นน้ำหอมที่เตะจมูกฉันเมื่อกี้ก็น้ำหอมของเขาแน่นอน แถมพอมายู่ใกล้ๆ ก็ยังมีอมแพ็คต์มากกว่าเดิมเสียอีก...แล้วก็เหมือนจะมีกลิ่นบุหรืติดเสื้อมานิดๆ ด้วย...

แล้วเวลาแบบนี้ฉันต้องทำยังไงล่ะ ถ้าเป็นยัยพิณคงจะจิกตากล้องแตกใส่เขาแล้วก็ชนแก้วอย่างมีจริตจะก้านไปเรียบร้อยแล้ว แต่ตอนนี้ฉันกลับนั่งหลังตรงตัวเกร็งมากเวอร์ เพราะชีวิตนี้ไม่เคยได้ใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนเลยนอกจากพ่อ พี่ชาย ครูที่โรงเรียน แล้วก็บุรุษไปรษณีย์อะ

"...เอ่อ ไม่เป็นไรคะ ฉันสั่งเองดีกว่า"

"ขออีกชุดหนึ่งให้คุณผู้หญิงหน่อยมาสเตอร์"

"รับทราบครับผม" มาสเตอร์ตอบเสียงดังฟังชัดก่อนจะหันมาขยิบตาให้ฉัน ไมสิ ฉันไม่เกี่ยวนะ ไปขยิบตาให้ยัยพิณนู่นนนนน

"มาดื่มที่นี้บ่อยเหวอครับ"

เขาเริ่มชวนฉันที่กำลังสติแตกอยู่เจียบๆ คนเดียวในใจคุณ ดูเหมือนว่าคนที่แตกตื่นจะเป็นฉันคนเดียวจริงๆ จริงๆ เขาก็แค่ชวนคุยตามมารยาท หรือไม่กี่สงสารที่ฉันถูกเพื่อนทิ้งอะไรเงี้ยๆ เอง ฉันคุยไปตามปกติก็พอมั้ง

"ก็...ไม่บ่อ่อยหรือคะ พอดีฉันเพิ่งได้งาน ก็เลยมาฉลองกัน"

"อ้อ...ยินดีด้วยนะครับ :)"

เขายกแก้วขึ้นมาชวนฉันชนอีกแล้ว ฮืออออ ที่บ้านเป็นไก่อหรอ ทำไม่ชอบชน นี่ฉันมันแล้วนะ (แต่ก็ชนกับเขาอยู่ดี)

"ขอบคุณค่ะ..." ฉันตอบกลับมึนๆ พยายามยกแก้วขึ้นดื่ม ยังได้ยินเสียงยัยพิณกับฮาโตะเบะซังคุยกันอย่างถูกคอเป็นแบ็กราวนด... แล้วก็นึกสงสารอาคิสึกซังที่ต้องมาติดแหงกอยู่กับฉันขึ้นมา เลยเปลือยหลอดปากพูดอย่างที่ใจคิดออกไป "ขอโทษนะคะ"

"ครับ?" อาคิสึกซังที่กำลังยกแก้วขึ้นล้งเบออร์เป็นอีกดริ้งก็เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยก่อนจะหันมามองหน้าฉัน "ขอโทษเรื่องอะไรครับ"

"จริงๆ ไม่ต้องมานั่งเป็นเพื่อนฉันก็ได้นะคะ ฉันนั่งดื่มคนเดียวได้ ไม่มีปัญหาหรือคะ คุณไปดื่มกับเพื่อนฉันเถอะ ทำจะสนุกกว่านะคะ"

เขาอึ้งไปเล็กน้อย คงจะจีตรงใจละสินะ ไม่แปลกหรือ ไม่ค่อยจะมีหนุ่มอยากมาเลี้ยงดริ้งก็ฉันเท่าไร เว้นแต่กรณีอยากจะเลี้ยงเหล้ายัยพิณแล้ว ถ้าไม่เลี้ยงฉันด้วยจะน่าเกลียดอะไรเงี้ย

จากนั้นเขาก็หัวเราะเหมือนฉันเพิ่งจะเล่าเรื่องตลกที่สุดในโลกออกไป ทำให้ฉันนั่งงงตาแป๋วอยู่กับที่ ก่อนจะตกใจจนตาเบิกโพลง...เมื่อได้ยินคำพูดประโยคถัดมาของเขา

"ผมว่าคุณเข้าใจผิดแล้วละ" เขายิ้ม "เพราะผมไม่ได้สนใจเพื่อนคุณเลย ผมสนใจคุณมากกว่า"

"...!?!"

"และถ้าผมไม่ได้สนใจคุณผมคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้หรือครับ"

"อะ...เอ่อ..."

"ตั้งนั้นคุณเลิกสนใจเพื่อนคุณ แล้วหันมาสนใจผมดีกว่า"

"..."

สองชั่วโมงต่อมา

"...แล้วพอฉันบอกว่าคุณป้าคะ คุณป้าไม่มีแถมเหลืออยู่ในบัตรแล้วนะคะ ก็โดนป้าเหวี่ยงใส่เต็มสตรีมเลยคะ เสียงดังมากด้วย จนเทนใจ* ต้องวิ่งลงมาจากชั้นสองเลย"

อากิสึกิซึ่งหัวเราะเสียงใสด้วยท่าทางน่ามองเป็นที่สุด ก่อนจะเอื้อมมือหยิบเฟรนช์ฟรายด์ที่สั่งมาแกล้มเหล้าแล้วยื่นมาป้อนให้ ฉันที่เริ่มกริมแล้วจึงยื่นหน้าเข้าไปจับเฟรนช์ฟรายด์จากมือเขาแบบลืมิเซ็น จากนั้นเราก็หัวเราะให้กันเหมือนกับเด็กๆ เมาเห็ดพิษ

ภายในเวลาไม่นานเขาก็ทำให้กำแพงของฉันหลายลง จนกลายเป็นว่าเรานั่งคุยกันอย่างสนุกสนานพอๆ กับยัยพิณและฮาโตะเบะซัง (ที่ตอนนี้ไปเล่นเกมปาลูกดอกกันสองคนเรียบร้อย) มาเป็นเวลาสองชั่วโมงกว่าแล้ว

ในสองชั่วโมงฉันได้รู้ว่าเขาเคยมาเรียนอยู่ที่ไทยตั้งแต่สมัยไฮสกูล จนกระทั่งแม่แต่งงานใหม่ย้ายกลับไปอยู่ญี่ปุ่นและทิ้งให้เขาอยู่คนเดียว ทำให้เขาต้องดิ้นรนหางานทำ ทั้งงานถูกและไม่ถูกกฎหมาย จนสามารถสร้างธุรกิจของตัวเองขึ้นมาได้ ส่วนเขาก็ได้รู้ว่าฉันเป็นนักศึกษาจบใหม่ที่เพิ่งกลับจากไปเรียนแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่นหนึ่งปี และมีพี่ชายเป็นพวกไม่เอาอ่าวที่บ้านนี้ก็ยังไม่มีงานทำ ทำให้ฉันต้องเป็นแหล่งรายได้หลักของที่บ้าน เพราะแม่หย่ากับพ่อแล้วไม่ได้ทำงานอะไร อยู่บ้านเฉยๆ ส่วนพ่อก็ไปแต่งงานใหม่กับผู้หญิงที่ใช้เงินราวกับเบียร์แถมยังเพิ่งจะมีลูกเล็กๆ หนึ่งคนทั้งที่ยังมีหนี้สินท่วมหัว

หัวข้อหนกหนองขนาดนี้พวกเรากลับคุยไปหัวเราะไป ทำจะเมาหนักจริงๆ สិនะ

"แล้วคุณทำไง"

"ฉันเหรอก ฉันก็ยื่นหน้าเสียอยู่ที่เคาน์เตอร์ อยากรจะร้องไห้แต่ก็ต้องยิ้มต่อไปตามหน้าที่ คุณเข้าใจมั้ยนะ แสบปัสไมล์~ เนี่ยเป็นสโลแกนของซูเปอร์ซุนั้นเลย"

"อาฮะ :)"

"แล้วสักพักเทนใจก็วิ่งลงมา คุณป้ากำลังจะหันไปไวยวายอีกรอบ

* เทนใจ (店长) หมายถึงตำแหน่งผู้จัดการร้าน

แล้วก็ขึ้นได้แบบกะทันหันว่าเมื่อก่อนตัวเองใช้แต่มีนบัตรไปแล้วที่ขึ้นสอง
แต่ต้นลิ้ม แล้วก็หันมายิ้มแหยๆ ให้ฉันพร้อมกับบอกว่า 'โกเมนนะ (ขอโทษ
นะจ๊ะ)' ลึนๆ คำเดียว"

"ฮ่าๆ เหนื่อยหน่อยนะ" อาคิสึกซังยิ้มพร้อมกับป้อนเฟรนช์ฟรายด์ให้
ฉันอีก และฉันก็ยื่นหน้าเข้าไปบออย่างว่าง่ายก่อนจะพยักหน้าเร็ว

"เหนื่อยมากเลยคะ ฉันทำไปต* ที่นั่นแค่ครึ่งปีแต่เหมือนอายุสั้นลงไป
ตั้งสิบปีนะ T^T"

"ผมก็เคยทำไปตที่คอนบินี่นะ เหนื่อยสุดๆ ไปเลยละ เคยโดนคนเมา
ขว้างขวดใส่ด้วย" อาคิสึกซังว่าก่อนจะยกแก้วขึ้นมาอีกแล้ว "ชนแก้ว?"

"คัมไป~"

ฉันหยิบแก้วชนกับเขาอย่างลืมตัว ลืมคิดไปเลยว่าไม่ควรจะดื่มเยอะ
เกินไป เพราะจริงๆ ก็เป็นแค่เด็กจบใหม่เพิ่งหัดดื่มได้ไม่นาน แต่วันนี้ฉัน
สนุกมากจนไม่อยากจะคิดอะไรมากมายแล้ว แค่อยากดื่มกับผู้ชายแปลกหน้า
ที่โคตรหล่อแถมยังอ่อยแรงสุดชีวิตคนนี่ให้เต็มทีก่อนจะหมดเวลาตอนเที่ยงคืน
และต้องกลับบ้านก่อนที่รถม้าจะกลายเป็นฟักทอง

ไหนๆ มันก็อาจจะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่เราได้เจอกันแล้วนี่นา
ไว้ว่าจบคืนนี้เราจะได้คบกันเป็นแฟนแบบในการ์ตูนสาวน้อยหรือในนิยาย
แจ่มใสสักหน่อย

เพราะจริงๆ แล้วผู้ชายอย่างอาคิสึกซังก็ไม่น่าจะมาหลงไหลได้ปลื้ม
ผู้หญิงธรรมดาจืดชืดอย่างฉันจริงๆ หรือก มันน่าจะแค่บรรยายกาศพาไป
มากกว่า บวกกับพลังเมกอัพฝีมือยัยพิณที่พกเครื่องสำอางติดมือมาทุกครั้ง
ที่นัดกับฉันนะ

ดังนั้นคืนนี้ให้มันเป็นเหมือนเทพนิยายไปก็แล้วกัน ถือว่าฉลองที่ได้
งานใหม่ไป~

อาคิสึกซังชวนฉันคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกมากมาย เช่นเรื่องที่เขาคิดว่า
ไปไม่แดงบนเกาะมิจิมาจิมาจังหวัดฮิโรชิม่านะสวยที่สุดในประเทศ และเรื่อง
ที่ฉันไม่เคยได้ชมไปไม่แดงเลยทั้งที่อยู่ญี่ปุ่นมาตั้งปี พร้อมกับสั่งเหล้าแก้วใหม่

* ไปต มาจากคำว่า アルバイト (อะรุไบโตะ) ที่แปลว่าการทำงานพิเศษหรือทำงานพาร์ทไทม์

จบคำนั้นฉันก็ตัดสายแล้วเก็บไอโฟนกลับเข้ากระเป๋าด้วยความรู้สึก
หม่นหมองอย่างบอกไม่ถูก ตั้งใจจะเข้าไปบอกลาอาคิสสิกซิงและตามยัยพิณ
กลับบ้าน แต่กลับหันไปแล้วเจออาคิสสิกซิงยืนสูบบุหรี่ฟังกำแพงอยู่ด้านหลัง
เข้าเสียก่อน

แค้ยื่นคิบบุหรี่ด้วยมือหนึ่ง ส่วนอีกมือล้วงกระเป๋าทางเก่งเท่านี้ก็ดูเท่
อย่างไม่ยุติธรรมแล้ว...

"จะกลับแล้วหรือ"

ฉันมองหน้าเขางงๆ ว่าทำไมเขาถึงรู้ ก่อนที่จะนึกออกว่าเขาเข้าใจ
ภาษาไทยเนื่องจากเคยเรียน ม.ปลาย ที่ไทยนั่นเอง

"...คะ คุณแม่โทรตามแล้ว"

ฉันตอบออกไปแล้วก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กกะโปโลหนีเที่ยว
ช่างแตกต่างจากผู้ชายที่มีเส้นหรือบนแรงแถมยังเป็นผู้ใหญ่สุดๆ ตรงหน้า
ชะเหลือเกิน เขาคงจะนึกขำในใจสินะว่ายัยหนูน้อยนี่ยังเด็กจริงๆ เลย

"น่าเสียดายนะครับ อดไปต่อเลย"

"..."

"จ้ะ...ไว้เจอกันนะครับ"

"...คะ" ฉันตอบกลับไปด้วยรอยยิ้มบางเบา ทั้งที่รู้ว่าคงจะไม่ได้เจอกับ
เขาอีกแล้วแน่ๆ "ไปเที่ยวต่อให้สนุกนะคะ"

"อือฮิ" เขาตอบ "คุณจะกลับยังงัย"

"เรียกแท็กซี่กลับเลยคะ"

"จ้ะเดี๋ยวผมไปยื่นเรียกแท็กซี่เป็นเพื่อน"

"ฮะ ไม่เป็นไรคะ" ฉันรีบปฏิเสธ แต่เขาก็มิได้นำพา กลับขยี้คิบบุหรี่
ในทีเขี่ยบุหรี่ก่อนจะเดินนำฉันออกไปที่ถนน ฉันก็เลยได้แต่เดินตามหลังเขา
ไปเงี้ยวๆ เพราะใจจริงก็แอบดีใจที่เขาเสนอตัวเดินมาส่ง

หรือว่าฉันควรจะขอเบอร์ติดต่อไม่ก็ขอแลกไลน์เอาไว้สินะ...แต่ผู้ชายเขา
ก็ไม่ได้ขอ ฉันรูเองจะดูแรงไปหรือเปล่า

ฉันมัวแต่คิดสะระตะจนสุดท้ายก็หมดโอกาสเมื่ออาคิสสิกซิงเรียกแท็กซี่
มาให้ฉันพร้อมกับเปิดประตูแล้ว ฉันเลยต้องรีบก้าวขึ้นไปบนรถและบอก

พี่แท็กซี่ให้ขับไปแถวลาดพร้าว

แต่อาคิสึกซังที่จับประตูรถอยู่ก็ยังไม่ปิดประตูให้ ฉันก็เลยหันไปหาเพื่อจะบอกลาเขาเพราะคิดว่าเขาอาจจะกำลังรออยู่

และตอนนั้นเองที่ฉันรู้สึกได้ถึงสัมผัสนุ่มหยุ่นจากริมฝีปากของคนตัวสูงที่ยื่นหน้าเข้ามาจู๋จุมโดยไม่ให้รู้ตัว...พร้อมกับอะไรบางอย่างที่ถูกยัดใส่มือฉัน

จังหวะที่ฉันมีนและเบลอ ไม่ว่าจะด้วยฤทธิ์เหล้าบ๊วยที่กินเข้าไปเป็นแกลลอน...หรือฤทธิ์จากรอยจูบที่ยังติดตราตรึงอยู่บนริมฝีปากแม้เขาจะถอนจูบออกไปแล้วก็ตาม อาคิสึกซังก็พุดขึ้นด้วยเสียงกระซิบและรอยยิ้มมุมปาก รวากับตั้งใจจะสะกดจิตฉันให้ทำตามที่เขาบอก

"Call me. (โทรมานะ)"

"..."

"また会おうよ。(แล้วเจอกัน)"

รถแท็กซี่แล่นจากมาแล้ว โดยที่ฉันไม่ได้ตอบอะไรเขากลับไปแม้แต่คำเดียว

ในมือฉันกำกระดาษใบเล็กๆ ที่อาคิสึกซังยัดใส่มือฉันเอาไว้แน่นจนเกือบจะยับเลยต้องถนอมมันให้เรียบตามเดิม ฉันมองดูตัวคันจิชื่อของอาคิสึกซังที่อยู่บนนามบัตรใบนั้น ก่อนจะลากสายตามาดำแหน่ง CEO ลงมายังเบอร์โทรศัพท์มือถือของเขา...

พลันเสียงแหบนิดๆ ที่เซ็กซี่ราวรานใจของเขา ก็ดังแว่วขึ้นมาในหัวอีกครั้ง...

'Call me.'

หัวใจฉันเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และบนหน้าก็มีรอยยิ้มที่กว้างที่สุดจนปากแทบจะฉีก รู้สึกเหมือนเป็นเด็ก ม.ต้น เพิ่งได้คุยกับรุ่นพี่ ม.ปลาย ที่แอบบึ้งเลยอะ ฉันนี่ทำจะบ้าจริงๆ นะ

"ไปทางไหนครับน้อง"

"เอ่อ ขึ้นทางด่วนเลยค่ะ ลงตรงพระรามเก้า แล้วก็..."

หลังจากบอกทางให้พี่แท็กซี่เสร็จแล้วจู่ๆ ฉันก็รู้สึกง่วงมากๆ ขึ้นมา

คงเพราะอะตึนาลินมันพลังผ่านจนแห้งเหือดหายไปหมดแล้วแน่ๆ ร่างกายถึงได้หมดสิ้นเร็วขนาดนี้ ดีละ ถ้าอย่างนั้นกลับถึงบ้านเมื่อไหร่ฉันจะรีบส่งเมลเสงไปหาเขา แล้วก็แอดไลน์จากเบอร์มือถือ จากนั้นถ้ามีโอกาสก็จะได้นัดเจอกันอีก...

ฉันวาดฝันเรื่องเตตในอนาคตของฉันกับอาคิสึกิซัง มโนยาวไปถึงตอนได้คบเป็นแฟนและแต่งงานกันเลยทีเดียว ก่อนจะสะดุ้งตื่นอีกครั้งเมื่อได้ยินพี่แท็กซี่ร้องเรียกด้วยน้ำเสียงนอยด์ๆ อ้าว ถึงบ้านแล้วเหรอ นีมโนเพลิจนหลับไปเลยเหรอ บ้าไปแล้ว

"เร็วๆ นอยน่อง พี่จะรีบวนไปรับลูกค้าตอ"

"ฮ๊ะ เอ่อ ค่ะ"

ฉันก็รู้สึกอหิบกระป๋าตั้งค้อออกมาหิบเงินค่าแท็กซี่ส่งให้พี่เขา แล้วก็รีบคว้าข้าวของก่อนจะโดดลงจากรถและเดินกลับเข้าบ้านตัวเอง โดนแม่ที่รอออยู่คิดหน้อยเรื่องที่มีกลิ่นเหล้าติดตัวกลับบ้าน และในที่สุดก็ถึงเวลาส่งข้อความไปหาเขาลักที่...ฉันกระโดดลงไปนอนกัั้งๆ บนเตียงพลงนึก็ถึงข้อความที่จะส่งไปหาเขา ส่งยังงิดินะ...วันนี้สนุกมากเลย ขอคุณมากนะคะ ก็ดูเหมือนไปเตตเกินไปหน้อย เราเพิ่งเจอกันครั้งแรกเอง เตียวเขาจะตกใจแต่ถ้าจะส่งว่ายีนดีที่ได้อู้จักคะ ก็ดูตลกและเป็นทางการไปนิด

ฉันใช้เวลาถึงไปกัั้งมาจนได้ข้อความที่คิดว่าดีที่สุดแล้ว จึงตั้งใจจะหิบนามบัตรออกมากดเบอร์

แต่กลับไม่เจอกระดาษแผ่นเล็กไบนัั้นที่ไหนเลย

ไม่ว่าจะคู้กระเป่าควานหาในทุกซอกทุกมุมก็ไม่เจอ ทำถึงขั้นออกไปเดินหาที่รื้อหน้าบ้านดูเผื่อว่าจะทำหล่นตอนหิบกุญแจบ้านออกจากกระเป่าก็ไม่เจอ

มันไม่อยู่ที่ไหนเลย ฉันทำนามบัตรของเขาหายไปแล้ว

และสุดท้ายข้อความนั้นที่นอนคิดอยู่เกือบชั่วโมง ก็เป็นได้แค่ข้อความร่างที่ผู้รับจะไม่มืวันได้เห็น เพราะมันจะถูกส่งไปดองอยู่ในกล่อง Draft ตลอดไปเท่านั้นเอง

หนึ่งเดือนต่อมา

@ViperX Advertising

"บริษัทเราจะใช้โปรแกรมแชตที่ชื่อว่า Chatwork เวลาคุยงานกันจะหนักก็ต้องเริ่มจากการสมัครอีเมล Gmail ก่อน จากนั้นก็สมัคร Account ใน Chatwork แล้วเดี๋ยวพี่แอดมินเขาจะเพิ่มหนูเข้าไปในกรุ๊ปรวมของบริษัทนะจะ พอลงเข้าไปแล้วหนูก็ไล่แอดรุ่นพี่ในบริษัทแล้วก็ส่งข้อความไปทักทายแนะนำตัวกับทุกคนด้วยนะ"

"ค่ะ!"

"ส่วนนี่ก็เป็นบัตรพนักงาน เอาไว้แตะบัตรเข้าออกงาน แล้วก็เอาไว้เปิดประตูออฟฟิศด้วยจ๊ะ ระวังอย่าทำหายนะ"

ฉันรับบัตรพนักงานสีขาวยาวมาด้วยความตื่นเต้น มันเป็นบัตรพนักงานใบแรกในชีวิตของฉันเลยนะเนี่ย กำลังจะกลายเป็นสาวออฟฟิศเต็มตัวแล้วจริงๆ เหวอ ไม่อยากจะเชื่อเลย รู้สึกเหมือนเพิ่งเรียนจบมาเมื่อวานเท่านั้นเอง #ยังไม่อยากแก่

ชีวิตเด็กน้อยได้จบลงแล้วตั้งแต่วันนี้ไป เพราะฉันได้กลายเป็นผู้ใหญ่วัยทำงานแล้ว จะมัวมาทำอะไรเป็นเด็กๆ ไม่ได้

"เออล่ะ มีตรงไหนสงสัยอะไรอีกมั๊ยจ๊ะ"

"ไม่มีแล้วค่ะ ขอบคุณมากนะคะ"

"โอเค ถ้าวันนี้โต๊ะของเรา ดูแลรักษาความเรียบร้อยให้ดีละ มีอะไรสงสัยก็ถามพี่พลอยที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ได้ เค้าทำตำแหน่งล่ามเหมือนกัน ศึกษาเรียนรู้จากพี่เค้าก็ได้"

"ค่ะ ขอบคุณด้วยนะคะพี่พลอย"

"จ๋า" พี่พลอยที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ หันมายิ้มให้ฉันอย่างเป็นมิตร ทำให้ฉันรู้สึกอุ่นใจนิดหน่อยที่ไม่ต้องเจอกับเพื่อนร่วมงานสุดใจร้ายตั้งแต่บริษัทแรกหลังจากที่โดนรุ่นพี่ที่หมาล้วยขู่มาชะเยอะ เพราะสิ่งหนึ่งที่นากลัวยิ่งกว่างานยากก็คือเพื่อนร่วมงานแค้นนี้แหละ เคยได้ยินมั๊ย คับที่อยู่ได้ แต่คับใจมันอยู่ยากนะ

ช่วงเช้าของวันนั้นฉันได้พี่พลอยอธิบายสโคปงานของตำแหน่งล่ามภาษาญี่ปุ่นให้ฟัง รวมถึงได้รับงานแปลเอกสารเล็กๆ น้อยๆ มาจากหัวหน้าทีม

เซลส์ระหว่างรอให้ 'นาย' กลับเข้าออฟฟิศในตอนบ่ายจะได้แนะนำพนักงานใหม่ เพราะว่าตอนสัมภาษณ์งานเหมือนว่านายจะไม่อยู่ ฉันก็เลยได้คุยแต่กับหัวหน้าแผนกล่ามภาษาญี่ปุ่นและพี่ HR แค่อสองคนเท่านั้น

และ 'นาย' ที่ว่านี่ก็คือนายญี่ปุ่นเจ้าของบริษัท หรือประธานบริษัท ViperX Advertising ที่ฉันทำงานอยู่นี่เองคะ

"นายบริษัทเราหล่อมกหลายคนนะ อย่าน่าผลหลงเสน่ห์เข้าล่ะ"

ระหว่างช่วงพักเที่ยงฉันก็ตามพวกรุ่นพี่ไปซื้อข้าวกล่องที่คอนบินี่ ก่อนจะมานั่งกินข้าวกันที่โต๊ะม้าหินอ่อนหน้าตึก ดูเหมือนว่าพักเที่ยงนี้แหละ จะเป็นช่วงเวลาแห่งการเมาท์เพราะตอนปกติทุกคนเงียบกันมากเลย

"ใช่ๆ เพราะเขาคุยมากเลยแหละ ยิ่งวันไหนอารมณ์ไม่ดีนะ ไม่มีใครเข้าหน้าตีดหรอก"

"เวลาเงียบๆ นี่น่ากลัวที่สุดเลย แต่เค้าก็ทำงานเก่งมากเลยนะ ชายงานได้แต่แฉกเคาต์ใหญ่ๆ บางทีงานมาเป็นสิบยี่สิบล้านก็มี"

"นั่นสิ เก่งจนไม่ต้องมีเลขาฯ เลยอะ เพราะไม่มีใครทำงานได้ตามความคาดหวังของนายสักคน จนแบบทำเองดีกว่านี่"

"ถ้านายรับเลขาฯ นะฉันจะไปสมัครคนแรกเลย ถ้าได้มองหน้านายทุกวันต้องทำงานอย่างมีความสุขโคตรๆ แนง"

"แล้วแกว่าคนญี่ปุ่นในออฟฟิศเราคนไหนหล่อสุดอะ"

"หืม? อู๊ยยเลือกยากจัง ถ้าเอาแค่หน้าตานะ ฉันว่านายหล่อสุดแล้ว เอ๊ะแต่ฮาไซเบะซังฝ่ายเซลส์ก็ดี..."

"ฉันขอไหวตคาเมอิซังเมเนเจอร์ที่มครีเอทีฟแล้วกัน หนุ่มเซอร์ๆ นี่ฉันชอบนัก"

"อ้าว จันฉันจจะมีเนอิซังแผนกมาร์เก็ตติ้งนะ" พี่พลอยพูดขึ้นบ้างก่อนจะหัวเราะคิกคัก

ฉันนั่งฟังพวกรุ่นพี่เลือกหนุ่มญี่ปุ่นในออฟฟิศกันคนละคนสองคนด้วยรอยยิ้มโดยไม่ได้ผสมโรงเข้าไปด้วยเพราะฉันก็ยังไม่รู้จักเลยสักคน แต่ดูเหมือนจะหล่อหลายคนนะเนี่ย ฉันโน้ตไว้ในใจเตรียมไปไม่ให้ยัยพิณอิจฉาเล่นคีนี่ จากนั้นเมื่อหมดเวลาพักเที่ยง หัวหน้าแผนกก็บอกว่าให้ฉันเตรียมตัว

เข้าไปแนะนำตัวกับนายแล้วก็เซ็นสัญญาเริ่มงานด้วยเลย
ตื่นตื่นจั่งแฮะ ได้ยินว่าเขาดู ฉันจะโดนดูด้วยมั้ยนะ
"เฮ้า เข้าไปได้แล้วละ นายรออยู่"

"ค่ะ!"

ฉันหายใจเข้าลึกสุดปอดก่อนจะเดินไปที่ห้องของ CEO ที่อยู่สุดปลาย
ทางเดิน เป็นห้องเดียวที่ติดกับหน้าต่าง และเป็นห้องที่ (ได้ยินมาว่า) ไม่ค่อย
มีใครอยากเข้าไปใกล้สักเท่าไรเพราะกลัวนายที่สุดแสนจะดุคนนี้ ในหัว
ก็จินตนาการไปเรื่อยว่านายจะหล่อเบอร์ไหนกัน...

จนกระทั่งมาถึงหน้าห้อง ฉันก็ยกมือขึ้นเคาะประตูสองทีเพื่อเป็นการ
ขออนุญาต และเสียงที่ตบกลับมาจากอีกฟากหนึ่งของประตูก็ชวนให้รู้สึก
คุ้นเคย...คล้ายกับว่าฉันเคยได้ยินเสียงนี้ที่ไหนสักแห่งมาก่อน

แต่จะเป็นไปได้ยังไง มันไม่น่าจะบังเอิญขนาดนั้นหรอกน่า

"ขออนุญาตนะคะ"

ฉันเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายเน้นสีดำ
และเทา ชวนให้รู้สึกเคร่งขรึมและร้อนแรงบอกไม่ถูก ฉันรู้สึกใจเต้นตึกตัก
โดยไร้สาเหตุเมื่อมองเห็นชายร่างสูงในชุดสูทสีดำสนิทยืนล้วงกระเป๋าหันหลัง
ให้ฉันอยู่

จนกระทั่งเขาละสายตาจากหน้าต่างกลับมาทางฉันนั่นแหละ...ถึงได้
รู้ว่าทำไมหัวใจถึงได้เต้นแรงขนาดนี้

เพราะฉันจำกลิ่นน้ำหอมเข้ายวนใจที่ผสมรวมกับกลิ่นบุหรี่ปริศกลายเป็น
กลิ่นเฉพาะตัวที่แสนจะเซ็กซี่ของ 'เขา' ได้นั่นเอง
ผู้ชายแปลกหน้าที่ขโมยจูบฉันไปในคืนนั้น!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)